

В очікуванні перших прогнозів щодо змін у освітньо-професійній діяльності...

Розпочався новий навчальний рік у вишах України. Нові правила прийому, нові освітні програми визначили набір до бакалаврату, магістратури і останній рік навчання за програмами спеціалістів. Деякі виші, після такого набору на перший курс, вимушені об'єднувати напрями підготовки, згортати деякі спеціальності, навіть кафедри, проводити ротацію науково-викладацького складу. Не можна сказати, що такі напрями освітянської діяльності та політика підготовки фахівців усіх рівнів, що запропоновано Міністерством освіти і науки України (МОНУ) має свій позитивний сенс... Можна сказати, навіть з практики деяких переміщених вишів, що вони більше загубили від такої політики МОНУ, ніж отримали впевненості у майбутньому. Більшість з них не тільки не отримало приплив абітурієнтів з окупованих територій, але й залишилось майже без кадрового складу високопрофесійних викладачів, бо за таких умов існування, постійного скорочення контингенту студентів – треба шукати кращої долі на іншій ниві...

Важко спостерігати, що ті науково-педагогічні школи, імідж, репутація, напрями наукової діяльності, що накопичувалась роками були зруйновані за останні два роки. Сумно й те, що такий кавалерійський принцип виконання наказів МОНУ керівництвом деяких вишів, привів до руйнування долі більшості професіоналів, докторів й кандидатів наук, робота яких була визнана на самому високому державному рівні...

Але керівництво МОНУ вже змінилось і його новий склад пішов вже з реформами у іншому напрямі – початкову школу, залишив по собі кучу питань, ніж відповідей на те, а на що ж слід очікувати тепер від зроблених реформ у вишах? І чи добре це мати такого собі «узагальненого» фахівця з «управління і адміністрування», з «соціально-поведінкової економіки» чи просто з «економіки» і т.п., вже не кажучи про тих, хто буде отримувати і з цих напрямів PhD! В цьому сенсі можна тільки погодитись з висловленнями Сократу, що наші всі знання «фальшиві», бо їх розділяє не кожен, хто їх сприймає... Тому, маємо те що маємо, а далі – поживемо й побачимо, що ж від цього усього слід чекати...

Що ж стосується нашого журналу, то ми продовжуємо свою діяльність, не зважаючи на всі зміни, що відбуваються усередині та поза межами того простору, де він має своє розповсюдження. Йде накопичення певного досвіду, напрацювання нових способів і методів спільної діяльності з іншими фаховими, науково-метричними виданнями. Ми шукаємо нових напрямів модернізації, реформ у діяльності журналу, бо не стоїмо осторонь від тих змін, що відбуваються і в державі, і в МОНУ, і у складі того вишу, хто є нашим засновником.

Хочемо заспокоїти наших читачів, авторів, рецензентів і опонентів, що не зважаючи на ті перебудови, що викликані вимогами часу, змінами у складі редколегії, ми продовжуємо свою діяльність, орієнтуючись на те, що успіхів досягають лише ті, хто наполегливо працюють на ниві науки і розвитку освітянської культури. Так що натхнення нам усім в цій нелегкій справі!!!

Головний редактор науково-виробничого журналу «Часопис економічних реформ»

Т. В. Калінеску